Aurel Cărăşel

Poveste cu un satir selenar

Către prânz, trecu de Selena V şi se mai destinse. Era încă în grafic. Dădu drumul la muzică şi se întinse comod în scaun, cu ochii pe şosea. Autotrailerul plutea deasupra benzii de titan, ocolind cu abilitate stâncile. Aruncă o privire în ecranul retrovizor: coloana de praf se întindea în urmă-l, asemenea unui şarpe nesfârşit. Opri două ore mai târziu, înghiţi în fugă conţinutul unei cutii nutritive, bău o cutie cu bere dezalcoolizată şi se bărbieri pentru a treia oară în acea zi: devenise alergic la barbă. Verifică apoi atent starea containerului-remorcă şi îmbrăcă salopeta presurizată.

Desfăcu sasul manual şi sări spre pistă, plutind aproape un minut prin vălătucii de praf stâmiţi de jeturile reactive al frânelor. Pentru mai multă siguranţă, lăsase sasul deschis. Nu că i-ar fi fost frică, dar auzise nenumărate poveşti ale conducătorilor de trailere despre scheletele din Marea Furtunilor. Altă explicaţie, în afară că vreun scurt-circuit blocase sasul automat exact când nefericitul pilot se găsea la o verificare de rutină în exterior, nu exista. În general, Trustul se ferea să comenteze astfel de istorii. Şi nici nu oferise vreodată vreo dezminţire în privinţa scheletelor.

Tropăi prin praful gros, dând ocol transportorului. Totul părea în ordine. Se mişca cu grijă pentru a nu se trezi cine ştie unde, din cauza afurisitei de gravitaţii.

Se căţără pe o stâncă în formă de trunchi de piramidă şi privi de-a lungul şoselei, către Selena VI. Trombele de praf se încolăceau din ce în ce mai aproape de sol. Sus, pe bolta neagră, ochiul auriu al Soarelui ardea fără milă şi Harley îl binecuvântă pe

inventatorul sistemului de protecţie termică. În stânga se hlizea secera subţire, albastră, a Terrei. Refuză să se uite în direcţia ei: nu de prea mult bine plecase el de acolo! Adevărat că nici aici n-o ducea prea gozav, dar măcar Trustul îi asigura.

Brusc, avu senzaţia că nu se afla singur pe stâncă. La câţiva paşi, şedea un bărbat cu picioare de ţap şi cu o coadă lungă petrecută pe după braţ. Trupul îi era acoperit cu o blană roşcată. Pe maxilarele ascuţite îi creştea o bărbuţă neagră şi deasă. Harley realiză că nu purta nici un fel de costum de protecţie.

— Hei, tu cine naiba mai eşti? Întrebă uluit, uitând că vorbea în interiorul căştii şi că nu putea fi auzit de celălalt. De unde-ai apărut?

— De acolo, răspunse satirul, făcând un gest vag cu coada, în direcţia Terrei. Sau poate că arătase numai spre inima platoului, crezu bărbatul. Duci transportorul ăsta la Medina?

— De unde ştii de Medina?

Îi trecuse şi uimire şi tot. O transpiraţie rece îl acoperise din creştet până-n picioare, în ciuda eforturilor depuse de sistemul de absorbţie al umezelii. Medina era baza secretă a Trustului.

— Ştiu şi gata! Îşi mângâie celălalt bărbuţa, până ce Harley simţi că i se irită obrajii.

Îşi dori să se trezească din nălucire, dacă nălucire era.

— Sunt cât se poate de real, îl asigură bărbuţă.

Se ridică în picioare. Nu era prea înalt, îi ajungea numai până aproape de nas, aprecie el.

— Ţi-am spus doar că vin de acolo! Arătă cu unghia groasă şi uşor încovoiată în direcţia globului albastru. În ultima vreme, s-a cam împuţit treaba. Prea mare aglomeraţia. Şi, colac peste pupăză, au dărâmat cea mai mare parte din temple.

— Nu pe toate, se trezi Harley vorbind.

— Nu, admise satirul. Dar în cele rămase cât de cât întregi nu mai poţi să intri de turişti. Despre slujbele religioase, ce să mai vorbim. Mare porcărie!

Scuipă cu scârbă şi picăturile de salivă continuară să plutească multă vreme, îndepărtându-se spre spinarea costelivă a muntelui Elbrus. Oftă şi-l bătu amical pe umăr.

— Aşa că am şters-o, care pe unde-am apucat. Facem ce ne pricepem. Tebuie să trăim din ceva, nu?

Harley înghiţi în sec şi se trase un pas înapoi, încercând să nu se dezechilibreze. Era clar că nu visa.

— M-a trimis Mercur.

— Mercur?! Cine e ăsta, Mercur?

— Nu-l cunoşti pe zeul Mercur? Las’ c-o să afli imediat! Râse satirul. Uite, vezi colo.

Întinse braţul şi-l arătă o luminiţă, în direcţia lanţului Apeninilor. Un meteor, gândi bărbatul. Se holbă şi mai tare. Nu, o baliză automată. Ce dracu’ căuta o baliză la nord de Marea Morţii? Doar dacă.

Brusc, luminiţa se stinse.

— Hei, ce naiba ai vrut să.

Se răsuci. Platforma era goală. La fel de goală ca drumul. Doamne-Dumnezeule, transportorul!

Coborî în grabă, gata să se rostogolească la fiecare pas. Nici urmă de transportor.

Mercur. Zeul hoţilor! Îşi aminti. Înjură cu năduf, se aşeză pe banda de titan şi privi către Terra. Era singur în pustiul lunar, la peste 600 de kilometri de Selena VI. Iar următorul transport avea să treacă abia peste o săptămână.

Cu o economie sângeroasă, apa urma să-l ajungă pentru două-trei zile, iar aerul pentru cel mult cinci. În minte-l veniră poveştile cu schelete. Ce făcea Mercur ăla, cu atâtea transportoare?

SFÂRŞIT